

— Сега да видимъ, какъ посрѣщатъ празника беднитѣ.

И ето предъ Него е стара низка кжща; въ кжщата около масата седятъ мжжъ, жена и петъ деца; масата е постлана съ бѣла, чисто опрана покривка. Свѣщниците сж изчистени и силно отражаватъ пламъка на свѣщитѣ; подътъ, прагътъ и прозорцитѣ сж измити и блестятъ отъ чистота. Стенитѣ сж измазани и сияятъ. Навсѣде, по всички кжтчета, царува миръ и покой и се чува тихата, душевна беседа на семейството. Башата гледа съ умиление жена си и децата си, и въ очитѣ му като елмазъ блести сълзичка—сълзата на радостта.

Засияло челото Господне, и Той взелъ тази сълза и я поставилъ въ вънеца на своята слава. И свѣтнали отъ нея небеснитѣ висини. И попиталъ Богъ Пасхата:

— Чии ржце създадохъ този миръ и спокойствие? Пасхата отговорила:

— Ржцетѣ на всички: мжжътъ помага на жената, а тя на мжжа. Децата сж послушни, добри и прилежни; едно разтрѣбва кжщата, друго чисти свѣщниците, трето мие прозорцитѣ, четвърто носи вода, пето забавлява бѣбето, и всички охотно и радостно вършатъ работата си.

— А какво работи мжжътъ? — попиталъ Господь.

— Той е носачъ. Всѣки день работи най-тежка работа и едва изкарва прехраната си.

— Азъ ще го награда — казалъ Господь — отъ своята съкровищница ще му дамъ много злато.

Пасхата колѣничала:

— Ти вече си го надарилъ, Господи! Ти му даде жена и деца съ добри сърдца и нѣма равни на тѣхъ по щастие измежду князетѣ и богаташитѣ.

И Пасхата засияла съ небесна свѣтлина и се усмихнала съ лжчезарна усмивка. И взелъ Господь тази усмивка и създалъ отъ нея Ангела на доброто.

— Ти си създаденъ — казалъ Той на ангела — отъ чистота и спокойствие, отъ радостъ и удоволствие, и